

בש"פ 7234/14 - פארס סעיד נגד משטרת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 7234/14

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל

המבקש: פארס סעיד

נגד

המשיבה: משטרת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק ע"ח 30338-10-14 שניתנה ביום 28.10.2014 על ידי כב' השופט כ' סעב

בשם המבקש: עו"ד גיא קמרי

החלטה

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 28.10.2014 (ע"ח 30338-10-14, כב' השופט כ' סעב), בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו מיום 19.10.2014 (בפ"מ 2595-10-14, כב' השופט א' קאופמן).

1. המבקש נעצר בחשד שנהג במהירות 150 קמ"ש בכביש בו המהירות המירבית המותרת היא 90 קמ"ש. הוא זומן לשימוע בפני הקצין הממונה, אשר החליט על פסילת רישונו ל-30 ימים על-פי סמכותו הקבועה בסעיף 47 לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

עמוד 1

2. בקשה לביטול הפסילה המנהלית, אותה הגיש המבקש לבית משפט השלום לתעבורה, בטענה כי לא ביצע את העבירה, נדחתה. נקבע, כי מתקיימים התנאים לפסילת הרישיון: קיימות ראיות לכאורה לביסוס העבירה, וקיים חשש לכך שהמשך נהיגתו של המבקש תסכן את שלום הציבור, נוכח נסיבות האירוע ועברו העשיר בתחום עבירות התעבורה הכולל 41 הרשעות קודמות.

3. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי נדחה. נאמר, כי נוכח הרשעותיו הקודמות של המבקש, ובשל מהות העבירה הנוכחית המיוחסת לו, המלמדות על מסוכנות הנשקפת ממנו לציבור, לא נפל פגם בהחלטת בית משפט השלום.

4. מכאן בקשת רשות הערר דנא. המבקש סבור כי במקרהו מתעוררת "שאלה משפטית רוחבית", בין היתר משום שלדידו הקביעה כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו התבססה על ממצאי מד-מהירות (ממל"ז), ללא שהוכחו התנאים שנקבעו בהלכת בראונשטיין לקבלת ממצאים מסוג זה כראיה (ע"פ 5345/90 בראונשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 40 (1992)). נטען, כי משכך מתעוררת שאלה עקרונית בנוגע לרף הראייתי הנדרש בהחלטה על פסילת רישיון מנהלית, מקום שההחלטה נשענת על ממצאי מד-מהירות. כן סבור המבקש, כי יש להיעתר לבקשתו "מטעמי צדק", כאשר בין השאר נטען, כי לא היה מקום לקבוע שנשקפת ממנו מסוכנות לציבור, זאת בשים לב לכך שמרבית הרשעותיו בעבירות תעבורה אינן מהעשור האחרון. נוכח כל האמור עותר המבקש לביטול ולחילופין לקיצור תקופת הפסילה.

5. דין הבקשה להידחות, אף ללא צורך בקבלת תשובת המשיבה. כבר נפסק כי טענות ממין אלו שמעלה המבקש – אשר לכאורה עוסקות בשאלה העקרונית של הרף הראייתי הנדרש בעת פסילת רישיון מנהלית הנשענת על ממצאי מד מהירות – אינן מעוררות כל שאלה הלכתית חדשה או עקרונית, כזו המצדיקה עיון ב"גלגול שלישי", אלא למעשה מהוות טענות שעניינן תחום בעובדות המקרה הקונקרטי. כך, למשל, מובן הוא כי טענת המבקש לפיה נפלו פגמים בתקינות בדיקת מד-מהירות, היא טענה הנטועה בנסיבות מקרהו הפרטי בלבד. יפים לעניין זה דברי השופט נ' סולברג בבש"פ 4012/12 מרקוזון נ' מדינת ישראל (22.5.2012), בשינויים המתחייבים:

"5. בבקשה שלפניי טוען בא כוח המבקש כי עניין זה מעלה שאלה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו האישי, ואשר נוגעת לציבור רחב של נאשמים בתיקי תעבורה בנוגע לעבירות מהירות הנסמכות על מכשיר ה'דבורה' ואשר בקשות לפסילת הרישיון עד תום ההליכים המשפטיים נדונות בעניינם. לטענתו, השאלה היא מהו הרף הראייתי הנדרש באשר לבקשה לפסילת הרישיון עד תום ההליכים, שעה שהמהירות הנטענת נסמכת על מכשיר ה'דבורה'.

6. נתתי דעתי על נימוקי הבקשה, ודומני כי דינה להידחות, גם מבלי לקיים דיון בנוכחות הצדדים (סעיף 53(א1)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996). בניגוד לטענתו של בא כוח המבקש, עניין זה אינו נופל לגדר המצבים אשר מעוררים דיון בשאלה משפטית עקרונית הנוגעת לציבור הרחב וחורגת מעניינו הפרטי של המבקש (ראו בש"פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל (לא פורסם, ניתן ביום 17.4.2011); בש"פ 2942/11 ועקנין נ' מדינת ישראל (לא פורסם,

ניתן ביום 13.4.2011)). על אף האופי העקרוני שניסה בא כוח המבקש לטעון לעניינו, עיקר טענותיו נוגעות לקביעות העובדתיות של בית משפט השלום ושל בית המשפט המחוזי בנוגע לראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבקש, וכן בנוגע למסוכנותו, שהם עניינים פרטיים של המבקש".

יוטעם, כי אף השאלה העקרונית בדבר הרף הראייתי הנדרש לקיום ראיות לכאורה המבוססות על מד-מהירות בשלב הפסילה המנהלי, נדונה זה מכבר בפסיקה בהקשרים שונים, היו אומר, שבניגוד לטענת המבקש אין לראות בעניינו משום חידוש הלכתי המחייב עיון "בגלגול שלישי" (והשוו, למשל, להחלטת השופט ע' פוגלמן בבש"פ 6732/10 מדינת ישראל נ' בן שלום, פס' 8-6 (10.10.2010); ובהחלטת השופטת א' חיות בבש"פ 6983/10 קדוש נ' מדינת ישראל, פס' 4 (5.10.2010)). מפסיקה זו עולה, בין היתר, כי בשלב בחינת הראיות בגדר הליך הפסילה המנהלית, די בקיומן של "ראיות גולמיות שיש בהן פוטנציאל לקשור את המשיב לעבירות המיוחסות לו" (פסקה 6 להחלטה בבש"פ 6732/10 הנ"ל).

6. לא למותר לציין כי במקרה דנא הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה ממילא לא נשענה אך רק על ממצאי מד-מהירות כראיה לכאורית בודדת. כאמור בהחלטת בית משפט השלום, קביעה זו נשענה גם על תוכנו של דו"ח אשר הוכן על-ידי השוטר שנכח במקום האירוע ועצר את המבקש, וכן על דברי המבקש עצמו במעמד העבירה, אשר בית משפט השלום סבר כי הם "מהווים ראשית הודאה לפחות". ראיות לכאוריות אלה, אשר לא מצאתי כי נפל פגם במשקל או בהערכה שניתנו להן, מצטרפות אף הן לכדי גיבוש המסקנה בדבר קיומן של ראיות לכאורה הנדרשות להוכחה בשלב פסילת הרישיון המנהלית. בנוסף, התרשמתי כי בדין נקבע כי נשקפת מהמבקש מסוכנות לציבור באם לא ייפסל רישיונו. בהקשר זה מובן הוא כי עברו העשיר בתחום עבירות התעבורה, הכולל גם הרשעות בעבירות נהיגה בחוסר זהירות ונהיגה בשעת פסילה, הוא נתון שיש לשקלו, זאת אף אם אכן כמות ההרשעות פחתה בעשור החולף. גם מעשהו הנוכחי, אותו נטען שביצע לכאורה, מדבר בעד עצמו. הנה כי כן, אף לגופם של דברים לא התרשמתי כי נפל פגם בהחלטה על פסילת הרישיון ל-30 ימים, לא כל שכן פגם המצדיק מתן רשות לערור ב"גלגול שלישי".

הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, ט' בחשוון התשע"ה (2.11.2014).

שׁוֹפֵט